

02 SETEMBRO DO 2010 - NÚMERO 835

rdl

REVISTA
**DAS
LETRAS**

Rosa Enríquez

Desobediencia

Rosa Enríquez

A deshumanización. A violencia estrutural. A espiral do silencio: o medo a dicir a verdade. A vaidade, a cobiza, o egoísmo, a insolidariedade, a agresividade, o cinismo e outras feblezas. E, contra todas elas, a desobediencia. É alicerce dos poemas de Rosa Enríquez (*A Rúa*, 1969), que publica hoxe *Revista das Letras*. “*Desobediencia* é un conxunto de poemas para desartellar mecánicas viciadas. Rexeita a impostura. Por iso o de volvermos ao bravún orixinal e inscribírmonos fóra da podremia. Lonxe dos cántaros baleiros ecoando á luz do día...”, explica ela. Inquietudes semellantes revelan a súa novela *Unicrom* (Sotelo Blanco, 2009) ou os seus versos no volume colectivo *Sétimo andar. Poesía alén*, (Nova Galicia, 2010). A autora, que colabora en revistas como *Dorna*, *Xistral*, *A Casa da Gramática*, *Leña verde*, *A xanela* e *Ólisbos*, *Terra e tempo*, no portal *Galiza Livre* ou nos xornais *Novas da Galiza* e *La Región*, cativou os lectores co seu *Vestíbulo da devastación* (Espiral Maior, 2007). Antes gañara o Premio Francisco Añón de Poesía do Concello de Outes 2005 con *Nas aforas* e o 1º accésit do Premio I Conde de Gondomar con *Raizame Vexetal*. O seu traballo pode seguirse tamén a través de <http://www.valdeorosa.blogspot.com/>.

(1) Poemas que non din nada

*"Convidei un home a cear.
Non quixo mirarme os ollos.
Comeu en paz."*

A enerxía dos escravos, Leonard Cohen.

rDL | 3
Galicia Hoxe 02/09/10

ALGO PARA COMEZAR:

A vibración dos obxectos: pausa sutil e imprevisíbel: violencia sagrada.
Saca o noso motor da boca-pode inquietar...

Logo correr-desfacéndose en migallas-deixándose ir.
Run run_proclamamos_run run
E amamos. Somos pobres.

Preciosas voces da herba é que nos chaman: leiróns en silencio demoledor que se perden
de tanto devecermos boca e peixe polo oco aberto da terra.
E ningunha sabemos onde vai dar...

ALGO QUE TEMER:

As hienas: morte e pan seco: luminarias psicotrópicas transparentes: feitas á medida.
Tamén negror e friaxe.
Atrápannos.
Pero ti cólleme polas maos. Non deixes que me leven fóra de aquí.

E responde-amor-a esta cuestión que tan gustosamente vos sobrepasa:
E pra sacarmos a morte da barriga-pra liberármonos da angustia?
Polo embigo-cherie. Tout à fait droit. Tiras e xa está.
Se tes ocasión-non deixes de facelo.

Pero as hienas seguen aí-na estepa-vibran coma búfalos.

ALGO QUE SEXA PÚBLICO

E chegados a este punto de vibración-mon cher Antoine-debo falarche de min-do meu destino-da perda
constante de soños-da morea de rostros indefinidos. Das hienas. Da decadencia. Dos búfalos.

Pero non quero contarche algo tan público. Prefiro a deshonra íntima.

Falemos entón de mortes e mentiras que sorprenderán.
Digamos_por exemplo_que teño matado homes-que lles quitei a vida polo embigo
/que os metín no conxelador.

Que soño con tigres. Con cafeteiras e mimosas. Que me desprendo.

ALGO OBSCENO

Ao principio esmagáronme o corpo. Pauline espapallada.
E todo foron lóstregos e cinsa. Ninguén falou por min.

Foi cando os incendios. Despois da deflagración e da intemperie.
Metéronme nunha caixa. Coma os homes que mato.
Dentro é que escribín este libro. Feito de sombras.

Pero antes das palabras e do incendio_antes das sombras_cheguei onda vós-nun cabalo a vapor.
Pauline à la plage: desobediente Antígona nemorosa-a piques de evaporarse...
É como non quixen-deixáronme.
É como non puiden-non o evitei: pinchei os dedos no aramio e un líquido brutal saiu de min: fun fonte.
Pauline ensanguentada: rodeada de insectos.

E souben entón que había unha hemorraxia interna: tumulto e tigres.

E PREVISÍBEL

Daquela fun mostra preciosa. Vítima cavernaria baixo o run run das mimosas: a animalia besta e parda:
carne de mi carne: vasto imperio_filial e ruinoso_la fille d'un hérisson.

E sempre o ceo protector: Pauline-el cielo te cubrirá...

Pero ti rompíchesme o libro e agora sangro polos poemas.

El cielo no pudo protegerme de eso.

OU MEMORÁBEL

Así é como envolvo a lembranza da apoplexía. Con plumas e sangue.

Pero tu-que vais saber tu-que fais a guerra coas prantas e tragas a substancia dos obxectos igual que tragas a sopa?

Nada. Tu ne sais rien. T'es devenu tigre. Por iso nunca che pedirei amor. Sobre todo no lo pediré.

ALGO QUE NOS REPRESENTA

Pauline nos fondais dun texto-atrapada nun mundo que desaparece.
Que se nos vai. Tu que veis co teu pelo-colmada de tanto amor. Deiforme.
Única no teu xénero. Ama a terra. Detente.

Recoñece que teis unha multitude ansiosa na barriga e repite: Ámame-amor-quéresme?
E terás da túa parte ese misterio absurdo: que escribir segue sendo unha devoción insá: unha absoluta tristeza: abismos.

ALGO PRIMAVERAL

Mírame-Antoine-escóitame: vivo atravesada de instinto. De run run e mimosas.
Pauline à la campagne: sen vida no nariz-metida nesa primavera que é un lugar estraño onde os burócratas morren de amor.

ALGO SEXI

A desobediencia: esa ingrata emoción nas sombras.
Antoine-sabes que tan gran desexo suscita certa hostilidade?
Alors-cherie-tu me détestes?.
Si.

TAMÉN VIOLENTO

O lobo é can de monte.

Pero ti soñabas con tigres.
E _tras dunha lenta agonía_ fixémonos indixentes.
E eu afoguei no cazo da sopa.
Logo lanzácheste por min: viñeches nun barco de papel.
Pauline no océano-entre fideos e sal: colgada dunha culler.
E seguimos sendo listos.
Sobrevivimos.
O día exacto. La hora perfecta. C'est ça.

E o can era o noso lobo da casa.

ALGO QUE CONSUMIR

Unha ducia de ovos-pan leite e ingratidade. Fundamentalmente iso: desagrado.
A xente cómese nas prazas públicas: teñen fame-Pauline. Non podemos ignorar iso.

ALGO DESPROPORCIONADO E TRISTE

Tristes son todos os que levan paraugas e descoñecen o instinto.
Os que obedecen.

Pero tu faime algo sucio: algo que nos avergoñe.
Dime-por exemplo-que somos pobres
e saquémos a alma aos tigres
descorticémoslos.
Vivamos unha vida estraña
e que nos detesten tamén por iso.
Deixemos que nos colguen.

Sexamos feos.
Edifiquemos un templo propio.

Pauline à la plage ou à la montagne-bestial e intensa
(demasiado para ser triste)

Vén-Pauline-volve dicir obscenidades
Algo que sexa verdade e que moleste.

E Pauline fai o amor en público: denuncia a miseria.

Tristes son todas as que levan paraugas e ignoran o instinto.
As que obedecen.

DECADENTE

Antoine-mírame. Faime o run run na boca grande.
Nos sucos deste pracer insomne.
Tírame do pelo e ámame coma un búfalo.

ALGO QUE SEXA SOBRE TODO MENTIRA

Un molde que non desborde-a pesar de todo-Antoine:
do renxer dos corpos atrapados
do estupor e da clausura.
Ritmo e run run-malia a enfermidade:
cette haine infinie   ce mépris insupportable...

Pauline vous regarde à l'écran: dans un pénible état de sagesse
pornográfica obscenidade manifesta
deformidade nas frases ben adubias
co esplendente rubor- sempre brillante en vós.
Indiferentes á podremia: egoístas.

(2) Poemas que din todo

NADA PARA COMEZAR

Só ruído. Palabras feitas de metal-vibrantes e imprevisíbeis.
E nós aí-debuzadas na sombra.
Sagradas e violentas. Co run run dos tigres na cabeza.
Fillas do tumulto é que nos proclaman. E berramos.

NADA QUE TEMER

Ocultación. Blancor na grisalla.
Pero aínda podemos tremelar coma búfalos: ser metálicas: matar.
E farémolo: poremos en marcha unha tenra vinganza: abriremos o círculo.

NADA PÚBLICO

Antoine-todas as televisións viven enfrontadas co silencio.
Son públicas-prívannos da conciencia.
Pero nós temos aínda da nosa parte un segredo:
nada que ninguén queira saber nunca: somos ourizos.

NADA OBSCENO

A humanidade sae de dentro da barriga: esa é a orixe:
a carne o Verbo
Porque en el principio era el Verbo
y el Verbo estaba junto a Dios
y Dios era mentira: non foi quen de amarnos a todos...

Desconectouse (principalmente porque le abrumba nuestra pobreza)

Vive tranquilo en augas tranquilas:

do silencio	á mansedume
da mansedume	á obediencia
da obediencia	ao abuso
do abuso	ao medo
do medo	á morte
da morte	à Dieu
de Dios	a la mentira
de la mentira	al Verbo
do Verbo	ao Principio
do Principio	à l'ombre

Despois matar.

Pauline face à vous-à votre théâtre vertical-tout à fait gros et resplendissant.

Inquieta polo descubrimento: que quedarse quieta é obedecer: permettre le silence.

Pauline! Faite tigre entre tigres! Entra no tumulto!

Pero Pauline non ten tribo: naceu nunha cuncha y dios no la reconoce.

Agora fará o amor en público: rachará a espiral de silencio.

E IMPREVISÍBEL

As feridas flúen de alma en alma até dar coas poutas dun ourizo-le hérisson: notre petit et courageux soldat.

Comme tous les autres: con botas e viseira: le hérisson botté: listo para pincharse os dedos.

A súa ferida rebenta: se ofrece al dios del fracaso.

Afouta e firme-con claros signos de repetición. Instálase nos pueblos.

Se veis onda min-trae contigo ese virus que quero estar enferma.

É esta a urxencia: comprender que levamos con nós o tacto da usura. Que nalgún momento_en determinadas condicións atmosféricas_somos monstros vestidos de madreperlas. El cielo no podrá evitarnos esa vergüenza.

OU ESQUECÍBEL...

Pauline sexi-a pesar das plumas e do sangue.

Ás veces vulgar. Tampouco distante.

Pero é que ela non é de aquí: non precisa de perspectiva.

Non nos pertence.

Está feita de vacas suizas de negror doce sofisticado.

Ignora que as leiras son potencias políticas seculares-que saben a viño e castañas.

É certo-Antoine: Pauline non está enferma. No te pedirá amor.

Sobre todo no lo pedirá.

NADA QUE NOS REPRESENTE

Mírame-amor: sácame das tripas deste texto e do seu fondo azul.

Fagamos algo sucio: nin glorioso nin brillante.

Que sexa público: de todos. Comportémonos coma bestas.

Podes facer iso por min: inscribirme fóra da podremia e amarme até a deshonra?

Se podes-se o fas-non esquezas que Pauline nos mira. Sempre está mirando.

Tamén a vós-a miña multitude ansiosa.

Sodes conscientes diso?

E -SOBRE TODO- NADA DE PRIMAVERAS

Non soporto ese arrecendo a almisce no medio da brisa: con el vuelo aleve del abanico y la risa de Eulalia atormentándonos

Quero amor de verdade: atroz e insitintivo-envolto de run run e mimosas. Con tacto de estrugas. Que queime.

Pauline sur terre: longue et précieuse: femme bottée: desenfundando as armas: todo tipo de espiñas-desas que mancan por dentro-Antoine. Xa sabes do que che falo.
É que o instinto nos salve da gloria as dúas.
A min-que son de aquí e estou enfema.
A ela-que non precisa de perspectivas nin curación.
É moi importante-Antoine: que os burócratas nunca morran de amor.

NIN DE SEXO

Unicamente pornografía e desobediencia. Que tanta submisión remate por acabarse: que finalice: que se extinga coma os animais que cazamos.

Actualmente se conocen aproximadamente 11.167 especies en peligro de extinción, de las cuales 124 están englobadas en las categorías de "estado crítico"...

Que tanta dominación nos sobrepasa e necesitamos dos ourizos: que salten-que nos pinchen os dedos-que fagan sangue...

Que o coito sexa un acto público.

Antoine-seremos capaces? Poderemos desentrañar esta rede de redes?

... Pauline nos mira-segue mirando: a vós tamén. Sabe que estamos emporcados de gloria.

Nos detesta. Lo sabéis?

Sodes conscientes diso?

NIN MOITO MENOS VIOLENTO

Invirtamos os termos: modifiquemos a nosa casa: que os tigres sexan cans de monte: os cans paxaros: os paxaros nós. E voar_altísimo_cos ollos cheos de aire-Antoine.
Que as puntas dos edificios dean a volta e nos amemos.

Mais a realidade é que estes cambios suceden só no texto: por medio de audaces exercicios ximnásticos para non apodrecer...

É precisamente esta audacia a que nos arrastra: somos vítimas da exhibición: somos mentira: pasamos a vida comendo xente.

Devienne en lo que soy y respetaré tu diferencia...

Soy listo soy hombre
soy blanco y poderoso
tengo armas y leo novelas de amor.

Voilà ton destin: faire comme moi: devenir tigre: manger les autres: gagner tout le temps. *VAINCRE.*

É Pauline saltou do cazo da sopa infinitamente triste.
Pasou o día a comer pan. Iso é violencia.

NADA QUE NON POIDAMOS PAGAR

Metín a alma no conxelador. Tamén os cadavres dos homes mortos: xente violenta que mato para definirme no medio do xeo.

Fágoo porque sei que a identidade exposta nas vitrinas sempre foi unha cuestión supérflua-esencialmente improdutivo. Dixéronmo as hienas e os búfalos co seu desprezo.

Antoine-meu amado Antoine!- si hubiese aprendido a comer lentejas no tendría que adular al rey-verdad? Pero Antoine non responde: quixera vivir despreocupado. En augas tranquilas.

NADA PROPORCIONADO NIN TRISTE

Pauline sous la pluie.
Sabe que foder en público é un acto abominábel pero desobedece.

TAMPOUCO DECADENTE

Mon cher Antoine: deixemos os voitres que se extravíen.
É como tu teis moita responsabilidade nisto
(neste drama interior da conciencia)
deixa que deixemos os fiaños

que nos prendan
e sorprendan
abramos o artefacto: a sonora vivencia
da decadencia...
Logo tu faime iso que sabes
na chaira
contra as petunias
enchoupadas de orballo
e rincha comigo
fumega
engurúñate aquí-cabo dos meus brazos
esbolazado completamente
que si que o fagas
veña Antoine
afaite ás formas sinuosas
arredor do embigo
e tira de aí
onde os pensamentos torcen
y se comprimen
fansen pequenos
de petits morceaux les nuits d'ivresse
pero ti morde todo
absolutamente cheri
(sen tregua)
pra sermos libres
mentres saímos do diagrama social
tan triste tan apacibelmente violento
metidos xanopiago secreto que tanto nos desfavorece
porque que nos gusta-claro
porque queremos
cierto es
pero-sobre todo-
(e malia o noso gusto pola enfermidade-Antoine)
que nos envolva a inocencia
conservemos iso polo menos
o noso bravún orixinal:
sangue plumas vento chuvia
e desastre
tamén instinto
un pouco de augardente e o run run inesquecibel
pois pra nós
ten que seguir sendo útil soñar
a pesar da poeira e do ciscallo
daquelas cousas tan brillantísimas.

Deixemos os voitres co seu ruído: abandonemos o tumulto. As hienas.
Os tigres.

Practiquemos sexo en público e que nos detesten.

NADA CERTO

Pauline vous regarde à l'écran: dans un pénible état de sagesse
pornográfica obscenidade manifesta
deformidade nas frases ben adubiadas
co esplendente rubor-sempre brillante en vós.
Indiferentes á podremia: egoístas cómplices.